

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Traducere din limba franceză

Curtea Europeană a Drepturilor Omului

Secția a III-a

HOTĂRÂREA

din 26 aprilie 2007

în Cauza Durdan împotriva României

(Cererea nr. 6098/03)

Strasbourg

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute în [art. 44](#) alin. (2) din Convenție.

Poate suferi modificări de formă.

În Cauza Dudan împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a III-a), statuând în cadrul unei camere formate din:

Domnii B.M. Zupančič, președinte,

C. Bîrsan,

Doamnele E. Fura-Sandström,

A. Gyulumyan,

Domnii E. Myjer,
 Doamnele I. Ziemele,
 I. Berro-Lefevre, judecători,
 și domnul S. Quesada, grefier de secție,
 după ce a deliberat în camera de consiliu, la data de 29 martie 2007,
 a pronunțat următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 6098/03, introdusă împotriva României, prin care un cetățean al acestui stat, domnul Ion Durdan (*reclamantul*), a sesizat Curtea la data de 15 ianuarie 2003 în temeiul [art. 34](#) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Guvernul român (*Guvernul*) a fost reprezentat de agentul guvernamental, doamna Beatrice Rămășcanu, de la Ministerul Afacerilor Externe.

3. La 24 octombrie 2003, Curtea a hotărât să comunice Guvernului plângerile întemeiate pe articolele [6 alin. 1](#) din Convenție în privința dreptului de acces la instanță și [1](#) din Protocolul nr. 1 din Convenție. Prevalându-se de dispozițiile [art. 29](#) alin. 3 din Convenție, ea a decis că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

4. Reclamantul s-a născut în anul 1950 și are domiciliul în Drobeta Turnu Severin.

5. A fost medic veterinar și a lucrat din 1 martie 1995, în calitate de director al Direcției Sanitar-Veterinare (« C.S.V. ») la Direcția Sanitar-Veterinară a județului Mehedinți (« D.S.V. »), instituție subordonată Ministerului Agriculturii, Alimentației și

Pădurilor (« Ministerul »). A ocupat postul de medic veterinar șef la C.S.V. și a avut răspunderi privind controlul și asistența în materie sanitar-veterinară.

6. La 22 mai 1997 reclamantul a fost concediat.

7. La 1 iunie 1997, D.S.V. l-a angajat pe P.C. pe postul de medic veterinar șef al C.S.V. Orșova cu răspunderi privind controlul alimentară și asistența sanitar-veterinară.

8. Printr-o sentință din 2 octombrie 1997 a Judecătoriei Drobeta Turnu Severin, confirmată prin decizia definitivă a Curții de Apel Craiova din 6 aprilie 1998, D.S.V. a fost condamnat să reangajeze reclamantul pe « postul de șef al C.S.V. Orșova » și să-i plătească o despăgubire cu titlu de salarii neîncasate începând de la data concedierii sale până la reangajarea sa efectivă. La cererea reclamantului, această sentință a fost investită cu formulă executorie la 19 ianuarie 1998 de Judecătoria Drobeta Turnu Severin.

9. La 4 februarie 1998 D.S.V. a adoptat o hotărâre care ordona reangajarea reclamantului în funcția de medic veterinar șef al C.S.V. Balta. La aceeași dată executorul judecătoresc a întocmit un proces-verbal în prezența reclamantului și angajatorului prin care constata executarea sentinței din 2 octombrie 1997. Printr-un proces-verbal din 19 martie 1998 angajatorul a constatat că reclamantul nu s-a prezentat la post.

10. Prin hotărârea nr. 17 din 25 mai 1998, D.S.V. a anulat hotărârea sa din 4 februarie 1998 menționată anterior și a adoptat o nouă hotărâre prin care reclamantul era reangajat în funcția de medic veterinar șef la C.S.V. Orșova având competențe în materie de asistență sanitar-veterinară. Începând de la acea dată reclamantul a ocupat acest post.

11. Prin hotărârea nr. 18 din 25 mai 1998 D.S.V. a ordonat ca începând de la acea dată competențele C.S.V. în materie de control al alimentelor (« C.S.V.C.A. ») vor constitui o activitate autonomă. P.C. a fost numit medic veterinar șef al C.S.V.C.A. Astfel

C.S.V. Orșova a fost împărțită în C.S.V. de Asistență Veterinară (« C.S.V.A.V. ») având drept medic veterinar șef pe reclamant și C.S.V.C.A. având drept medic veterinar șef pe P.C.

12. Printr-un ordin din 24 martie 1999, bazându-se pe dispozițiile legii nr. 189/1998 privind finanțele publice locale, 36/1999 privind bugetul de stat și 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar, Ministerul a transferat la primării activitățile de asistență sanitar-veterinară a Direcțiilor Sanitar-Veterinare județene, precum și personalul ce practica aceste activități, păstrând același grad profesional și aceeași retribuire.

13. La 28 aprilie 1999 D.S.V. a semnat cu Primăria Orșova un protocol prin care C.S.V.A.V. era transferată la aceasta din urmă. Atribuțiile privind controlul alimentelor au rămas în sarcina D.S.V. Astfel, postul ocupat de reclamant la acea dată a fost transferat la Primărie.

14. La 10 iunie 1999, în urma unei plângeri adresată de reclamant Ministerului, acesta din urmă a somat D.S.V. să ia măsurile necesare pentru a reangaja reclamantul pe vechiul său post de medic veterinar șef la C.S.V. în baza sentinței din 2 octombrie 1997, indicând că acest post implica atribuții în materie de igienă alimentară.

15. În timpul anului 1999 C.S.V.A.V. a deschis o procedură de concesiune a unora din activitățile sale. Reclamantul a participat la această procedură ce a fost câștigată de P.C. care a încheiat la 1 septembrie 1999 un contract de concesiune cu Ministerul pe o perioadă de 12 ani. În urma acestei proceduri, printr-o hotărâre din 27 ianuarie 2000, Consiliul local Orșova a desființat Direcția de asistență sanitar-veterinară de pe lângă Primărie.

16. La 1 martie 2000 Primăria Orșova l-a concediat pe reclamant în urma restructurării posturilor. Reclamantul nu a contestat această decizie de concediere.

1. Noua cerere în vederea executării sentinței definitive din 2 octombrie 1997

17. La 18 ianuarie 2001, la cererea reclamantului, Judecătoria din Drobeta Turnu Severin a investit din nou sentința din 2 octombrie 1997 cu formulă executorie.

18. La 6 martie 2001 executorul judecătoresc, împuternicit de reclamant să asigure executarea sentinței din 2 octombrie 1997, a informat D.S.V. asupra obligației sale de a-l reangaja pe reclamant pe postul ocupat anterior și a redactat un proces-verbal în acest sens. În procesul-verbal s-a menționat că postul de șef al C.S.V. Orșova implica C.S.V.C.A. precum și asistența sanitar-veterinară. A doua zi, reclamantul a cerut D.S.V. executarea respectivului proces-verbal.

19. D.S.V. a sesizat Judecătoria Drobeta Turnu Severin cu un recurs împotriva încuviințării executării silite. Reclamantul a înaintat o cerere reconvențională pentru ca D.S.V. să fie condamnată să-i plătească o amendă pe zi de întârziere până la executarea sentinței din 2 octombrie 1997.

20. Printr-o sentință din 28 martie 2001 Judecătoria Drobeta Turnu Severin a admis cererea D.S.V. de anulare a executării silite a sentinței din 2 octombrie 1997, pe motiv că în urma protocolului din 28 aprilie 1999 postul reclamantului nu mai exista în cadrul D.S.V. De asemenea, instanța a respins cererea reconvențională a reclamantului.

21. Reclamantul a înaintat un recurs, cerând respingerea contestației la executare și plata unei amenzi de 1.000.000 lei vechi românești (« ROL ») pe zi de întârziere până la executarea sentinței din 2 octombrie 1997.

22. Printr-o decizie definitivă din 24 septembrie 2001, Tribunalul Timiș a admis recursul reclamantului și a respins cererea D.S.V. El a reținut că dintr-o hotărâre administrativă din 30 iulie 1997 reieșea că postul de șef al C.S.V. Orșova implica răspunderi în materie sanitar-veterinară și de control alimentară și că, deși postul reclamantului fusese transferat formal la Primărie, unele funcții ale vechiului său post, cum ar fi controlul alimentelor, rămăneau în cadrul D.S.V. În consecință, aceasta nu a executat în întregime sentința din 2 octombrie 1997. Tribunalul a concluzionat că D.S.V. a acționat cu rea credință atunci când a transferat C.S.V. la Primărie, încălcând dispozițiile respectivei sentințe și a condamnat-o să-i plătească reclamantului 1.000.000 ROL pe zi de întârziere, începând de la 6 martie 2001 până la « reangajarea sa efectivă pe postul de șef al C.S.V. Orșova responsabil cu controlul alimentară și asistență sanitar-veterinară ».

2. Acțiune în anulare a hotărârii de reangajare a reclamantului din 25 mai 1998

23. La 24 septembrie 1998 reclamantul a înaintat o acțiune în anulare a hotărârilor nr. 17 și 18 din 25 mai 1998 (a se vedea paragrafele 10 și 11 de mai sus), solicitând reangajarea sa pe postul pe care îl ocupa anterior, anularea angajării lui P.C., diferența de salariu, precum și o despăgubire până la reangajarea sa efectivă.

24. După mai multe grade de jurisdicție, acțiunea reclamantului a fost respinsă printr-o decizie definitivă a Tribunalului județean Timiș, la 16 noiembrie 2001. Tribunalul a declarat că sentința din 2 octombrie 1997 fusese executată corect la 25 mai 1998.

25. La 22 noiembrie 2001 reclamantul a formulat la Curtea de Apel Timișoara o cerere de revizuire a deciziei din 16 noiembrie 2001, pe motiv că aceasta era contrară deciziei definitive din 24 septembrie 2001 (a se vedea paragraful 22 de mai sus).

26. Printr-o decizie din 7 martie 2002 Curtea de Apel a admis cererea reclamantului, reținând că autoritatea de lucru judecat a deciziei din 24 septembrie 2001 se opunea ca D.S.V. să încerce să nu execute sentința definitivă din 2 octombrie 1997. Această decizie a fost confirmată, la 12 februarie 2003, de Curtea Supremă de Justiție care a respins recursul D.S.V. ca inadmisibil din cauza viciului de procedură.

3. Demersurile reclamantului pentru executarea deciziei definitive din 24 septembrie 2001

27. La o dată neprecizată, decizia din 24 septembrie 2001 a fost investită cu formulă executorie. Prin procesele-verbale din 26 noiembrie, 10 și 18 decembrie 2001, executorul judecătoresc desemnat cu executarea a confiscat mai multe bunuri mobile ale D.S.V. pentru a recupera suma de 350.000.000 ROL.

a) Cererea D.S.V. în vederea anulării executării deciziei

28. La 29 octombrie 2001 Tribunalul județean Timiș a respins cererea D.S.V. de revizuire a deciziei din 24 septembrie 2001. La 4 octombrie 2002 Procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție a respins cererea sa de introducere a unui recurs în anulare împotriva respectivei decizii.

29. La 8 octombrie 2001 și 28 ianuarie 2002 instanțele au respins ca neîntemeiate cererile D.S.V. de suspendare a executării deciziei din 24 septembrie 2001. Printr-o decizie din 3 decembrie 2002 Tribunalul județean Arad a respins recursul D.S.V. împotriva executării silite a acestei decizii.

30. La 18 august 2003 D.S.V. a sesizat din nou Judecătoria Drobeta Turnu Severin cu un recurs împotriva executării silite, pe motiv că sentința din 2 octombrie 1997 fusese executată la 25 mai 1998 și că atribuțiile de asistență sanitar-veterinară fuseseră transferate la Primărie și că făcuseră obiectul unei concesiuni. Printr-o sentință din 8 septembrie 2003 instanța a respins acțiunea D.S.V. din cauza autorității de lucru judecat a deciziei din 3 decembrie 2002 menționată anterior. La recursul D.S.V., printr-o decizie definitivă din 19 noiembrie 2003, Tribunalul județean Mehedinți a confirmat sentința din 8 septembrie 2003.

b) Demersuri ale reclamantului pe lângă D.S.V. în vederea executării deciziei din 24 septembrie 2001

31. Printr-o scrisoare din 8 octombrie 2001 reclamantul a cerut D.S.V. să-l reangajeze pe postul său și să-i plătească suma ordonată de instanțe. La 25 octombrie 2001, D.S.V. a informat reclamantul că, atâta vreme cât litigiile privind postul său erau în curs, ea nu va executa această decizie. Același răspuns a fost reiterat în urma cererilor similare ale reclamantului la 12 noiembrie 2001, 11 septembrie 2002 și 17 iulie 2003.

32. La 10 și 18 decembrie 2001 directorul D.S.V. a declarat executorului judecătoresc că nu se vor conforma deciziei respective, deoarece reangajarea era imposibilă în urma transferului postului reclamantului la Primărie și că plata amenzii nu va fi efectuată atâta timp cât celelalte proceduri vor fi în curs între părți.

33. La 19 martie și 19 iunie 2003 Prefectura Mehedinți a ordonat D.S.V. să reangajeze reclamantul.

34. La 2 aprilie 2003 Ministerul a confirmat D.S.V. imposibilitatea de a reangaja reclamantul pe postul său, pe motiv că C.S.V. fusese transferată la un terț, la 1 septembrie

1999, pentru o perioadă de 15 ani și că în caz de reziliere a contractului Ministerul trebuia să plătească o despăgubire terțului. Reclamantul a fost informat de D.S.V. la 10 aprilie 2003 că decizia definitivă nu putea fi executată.

c) Acțiune privind stabilirea sumei amenzii

35. La 26 noiembrie 2004 executorul judecătoresc, împuternicit de reclamant să execute decizia din 24 septembrie 2001, a sesizat Judecătoria Drobeta Turnu Severin cu o cerere de confirmare a confiscării sumei de 136.000 lei noi românești (RON). Printr-o sentință din 29 martie 2005 instanța a admis cererea sa și a condamnat terțul să plătească reclamantului suma menționată anterior. Printr-o decizie din 4 octombrie 2005 Tribunalul județean Mehedinți a respins apelul formulat împotriva acestei sentințe. La 25 octombrie 2005 sentința din 29 martie 2005 a fost investită cu formulă executorie.

36. La 29 septembrie 2006 executorul judecătoresc a somat D.S.V. să execute decizia din 4 octombrie 2005 în termen de 24 de ore.

d) Plângeri penale împotriva reprezentanților D.S.V.

37. Reclamantul a formulat plângeri penale împotriva lui R.I., director al D.S.V. și altor persoane pe care le considera vinovate de neexecutarea unei decizii definitive, infracțiune pedepsită de articolul 84 din Legea nr. 168/1999. La 30 iunie 2000 Parchetul de pe lângă Judecătoria Drobeta Turnu Severin a pronunțat neînceperea urmăririi penale pe motiv că persoanele în cauză nu comiseseră faptele.

38. Printr-o rezoluție din 27 noiembrie 2000 Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Craiova a admis recursul reclamantului împotriva neînceperii urmăririi penale din 30 iunie 2000 menționată anterior și a trimis dosarul la Parchet pentru completarea anchetei.

39. La 12 februarie și 15 august 2002 Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Craiova a informat reclamantul asupra deciziei de neîncepere a urmăririi penale luată în favoarea persoanelor vizate în plângerile penale. El și-a motivat deciziile prin faptul că C.S.V. fusese transferată unui terț la 1 septembrie 1999 și că postul reclamantului nu mai exista în organigrama D.S.V. și nu mai putea fi creat.

40. Deciziile citate anterior au fost confirmate de Parchetul de pe lângă Curtea Supremă de Justiție la 4 octombrie 2002.

e) Plângerile reclamantului împotriva executorului judecătoresc

41. La 6 și 11 februarie și 3 aprilie 2003 reclamantul a adresat niște cereri Uniunii Executorilor Judecătorești (« Uniunea ») pentru a obține executarea deciziilor definitive pronunțate în favoarea sa de un executor dintr-un alt județ.

42. La 19 martie 2003 Judecătoria Drobeta Turnu Severin a admis o cerere a executorului desemnat cu executarea deciziilor în cauză de a se desesiza în dosarul reclamantului.

43. La 9 aprilie 2003 Uniunea a respins cererea sa, pe motiv că în urma sentinței din 19 martie 2003 mai rămâneau trei executori competenți să-l asiste în executarea deciziilor și că numirea unui executor dintr-un alt județ era contrară legii.

4. Acțiuni privind plata salariilor

a) Acțiune privind plata salariilor pentru perioada 22 mai 1997 – 1 iunie 1998

44. Printr-o decizie definitivă din 17 decembrie 1999, la cererea reclamantului, Curtea de Apel din Craiova l-a condamnat pe D.S.V. să-i plătească 7.065.476 lei cu titlu

de salarii pentru perioada 22 mai 1997 – 1 iunie 1998 și 516.000 lei reprezentând costuri și cheltuieli.

45. La 18 februarie 2000 D.S.V. a executat această decizie.

b) Acțiune privind plata salariilor pentru perioada 1 iunie 1998 – 29 februarie 2004

46. Printr-o sentință din 8 aprilie 2004 Tribunalul județean Mureș a admis acțiunea reclamantului împotriva D.S.V. privind plata salariilor neîncasate și a condamnat-o pe aceasta din urmă să-i plătească 258.739.807 lei. Această sumă era corespunzătoare perioadei 1 iunie 1998 – 29 februarie 2004 și fusese stabilită într-un raport de expertiză ce ținea cont de rata inflației.

47. Tribunalul a reținut de altfel că, deși vechiul post al reclamantului nu mai exista în organigrama D.S.V., o reangajare formală încă mai era posibilă deoarece angajatorul putea lua o decizie de reangajare. Ulterior, făcând aplicarea dispozițiilor legale în vigoare, D.S.V. avea posibilitatea să-l concedieze pe reclamant pe motiv că postul său nu mai exista.

48. Această sentință a devenit definitivă la 23 septembrie 2004. La 28 decembrie 2004 D.S.V. a plătit reclamantului 290.746.007 lei din care 258.739.807 lei cu titlu de salarii neîncasate și 32.006.200 lei cu titlu de costuri și cheltuieli. Suma a fost plătită într-un cont deschis și pus la dispoziția reclamantului, deoarece acesta nu oferise debitorului informațiile necesare asupra numărului său de cont bancar.

c) Acțiune privind plata salariilor pentru perioada 1 martie 2004 – 30 aprilie 2005

49. Printr-o sentință din 4 iulie 2005 Tribunalul județean Mehedinți a admis acțiunea reclamantului împotriva D.S.V. de plată a salariilor neîncasate în perioada indicată mai sus și a condamnat-o pe aceasta să-i plătească 94.982.126 lei cu titlu de salarii. El a condamnat de asemenea D.S.V. să-i plătească 18.845.603 lei cu titlu de despăgubire de întârziere în efectuarea plății sumei de 258.739.807 lei.

50. Printr-o decizie definitivă din 4 septembrie 2006 Curtea de Apel din Craiova a admis recursul D.S.V. împotriva acestei sentințe și, bazându-se pe decizia din 17 februarie 2006 (a se vedea paragraful 56 de mai jos), a respins acțiunea reclamantului.

5. Reangajarea reclamantului pe postul său

51. Prin scrisorile din 13 decembrie 2004 și 6 ianuarie 2005, D.S.V. a invitat reclamantul să se prezinte la sediul său pentru a-l reangaja pe postul său. Reclamantul nu a dat curs acestor invitații.

52. Printr-o hotărâre din 22 aprilie 2005, în primul său articol, D.S.V. l-a reangajat pe reclamant începând cu 25 aprilie 2005 pe postul de medic veterinar la C.S.V. Orșova având drept atribuții asistența sanitar-veterinară și controlul alimentelor în aplicarea deciziilor din 24 septembrie 2001 și 7 martie 2002 și a sentinței din 8 aprilie 2004. Cel de-al doilea articol al aceleiași hotărâri ordona concedierea reclamantului începând cu 25 aprilie 2005 din cauza desființării postului, în urma transferării la primărie a competențelor în materie sanitar-veterinară și încheierii contractului de concesiune. La 4 mai 2005 reclamantul a primit gestiunea direcției și la 9 iunie 2005 a semnat fișa postului, luând astfel cunoștință de atribuțiile și obligațiile sale în calitate de salariat.

53. La 28 aprilie 2005 reclamantul a sesizat Tribunalul județean Mehedinți cu o acțiune în anulare a deciziei din 22 aprilie 2005.

54. Printr-o sentință din 4 iulie 2005 Tribunalul județean a admis parțial acțiunea sa, a menținut primul articol al hotărârii din 22 aprilie 2005 și a anulat al doilea articol, pe motiv că dispozițiile legale privind preavizul nu fuseseră respectate.

55. D.S.V. a înaintat recurs împotriva acestei sentințe, menționând că era vorba despre un caz atipic de concediere, în măsura în care reangajarea fusese ordonată pentru un post care nu mai exista în organigrama sa. Ea a scos în evidență faptul că reangajase reclamantul pe postul său la 22 mai 1998 și că ultimul său angajator era Primăria.

56. Printr-o decizie din 17 februarie 2006 Curtea de Apel din Craiova a admis recursul și a anulat hotărârea din 22 aprilie 2005. Curtea de Apel a reținut că hotărârea din 22 aprilie 2005 fusese luată pentru executarea deciziilor din 24 septembrie 2001, 7 martie 2002 și 8 aprilie 2004. Or, niciuna din aceste decizii nu putea constitui un titlu executoriu pentru reangajarea reclamantului. Astfel, decizia din 24 septembrie 2001 fusese pronunțată într-o procedură de contestare la executare fără ca instanța care o pronunțase să fie competentă să judece fondul cauzei. De altfel, dispozitivul ei se limita la a condamna D.S.V. la plata unei amenzi și nu la reangajarea reclamantului. Ea a remarcat de asemenea că decizia din 7 martie 2002 a fost pronunțată în cadrul unei cereri de revizuire, pe care sentința din 8 aprilie 2004 a pronunțat-o într-o procedură de plată a salariilor și că niciuna din ele nu ordona reangajarea reclamantului.

57. De asemenea, Curtea de Apel a considerat că o hotărârea judecătorească, în speță sentința din 2 octombrie 1997, nu putea constitui de două ori un titlu executoriu. Ea a constatat că sentința menționată anterior fusese executată la 25 mai 1998 când reclamantul a fost reangajat pe postul de medic veterinar șef la C.S.V. Orșova. De altfel, plângerile penale formulate de reclamant împotriva directorilor de la D.S.V. se

încheiaseră prin neînceperi ale urmăririi penale, pe motiv că sentința din 2 octombrie 1997 fusese executată. Curtea de Apel a constatat de asemenea că, la 28 aprilie 1999, postul reclamantului fusese transferat la Primărie care devenise angajatorul său. Primăria concediase reclamantul datorită procedurii de concesiune, fără ca acesta din urmă să conteste această decizie. Curtea de Apel s-a exprimat în termenii următori:

« (...) Elementul principal de destabilizare a relațiilor juridice dintre D.S.V.S.A. Mehedinți și D.I. [reclamantul] este, pentru acesta din urmă, faptul de a fi investit în mod abuziv sentința civilă numărul 6322/1997 [sentința din 2 octombrie 1997] (...) cu formulă executorie pentru a doua oară și de a fi declanșat o nouă procedură de executare silită, după ce prima executare s-a încheiat (...)

Astfel, pe baza aceluiași titlu executoriu s-au constituit două dosare de executare silită (...), fără a ține cont de faptul că primul dosar s-a încheiat prin hotărârea nr. 17/1998 [hotărârea nr. 17 din 25 mai 1998] și că nu exista nicio continuitate sau vreo legătură între cele două dosare.

Pornind de la aceasta, decizia nr. 1319/R/2001 a Tribunalului județean Timiș [decizia din 24 septembrie 2001] – invocată de contestatar [reclamantul] drept titlu executoriu – constată că procedura de executare în dosarul nr. 65/E/2001 nu se încheiase, fără la instanța să statueze asupra existenței unei executări silite anterioare (...), situație datorată D.S.V.S.A. Mehedinți care nu a depus eforturi să dovedească în fața instanței situația reală a faptelor (...) ».

58. De asemenea, Curtea de Apel a reținut că din actele dosarului reieșea că înainte de concedierea sa reclamantul ocupase postul de medic veterinar șef în urma unui concurs, fără ca postul său să implice atribuții de control al alimentelor. Fără o justificare

legală sau de fapt, afirmația conform căreia postul de șef al C.S.V. implica de asemenea atribuții de control al alimentelor fusese făcută în procesul-verbal din 6 martie 2001 întocmit în a doua procedură de executare silită, ceea ce a făcut ca Tribunalul județean Timiș să ajungă la concluziile sale în decizia din 24 septembrie 2001. Curtea de Apel a considerat că decizia din 24 septembrie 2001 menționată anterior adăugase un nou element titlului executoriu reprezentat de sentința din 2 octombrie 1997, în măsura în care aceasta din urmă ordona reangajarea pe postul de șef al C.S.V. fără a indica funcțiile atribuite postului.

59. La 10 martie 2006, D.S.V. a dat un preaviz reclamantului informându-l că bazându-se pe decizia din 17 februarie 2006, contractul său de muncă înceta peste o lună. Printr-o hotărâre din 5 aprilie 2006 D.S.V. l-a concediat pe reclamant.

II. DREPTUL INTERN PERTINENT

60. Reglementarea internă pertinentă (și anume extrasele din codurile civil, de procedură civilă și al muncii (vechiul și noul) și din legile nr. 168/1999 privind conflictele de muncă și 188/2000 privind executorii judecătorești) este descrisă în Hotărârea *Roman și Hogeia împotriva României* (nr. 62959/00, 31 august 2004).

ÎN DREPT

I. Asupra pretensei încălcări a [art. 6](#) alin. 1 din Convenție

61. Reclamantul se plânge că neexecutarea sentinței definitive din 2 octombrie 1997 i-a restrâns dreptul de acces la o instanță, așa cum este prevăzut de articolul 6 alin. 1 din Convenție, care prevede următoarele:

"Orice persoană are dreptul la judecarea echitabilă a cauzei sale (...) de către o instanță (...) care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...)"

A. Asupra admisibilității

62. Guvernul consideră că [art. 6](#) alin. 1 din Convenție este aplicabil în prezenta cauză, în măsura în care reclamantul nu exercita prerogativele de autoritate publică în funcțiile sale.

63. Reclamantul nu a prezentat observații asupra acestui punct.

64. Curtea consideră în această privință că această plângere nu este incompatibilă *ratione materiae* cu dispozițiile Convenției, nici în mod manifest neîntemeiată în sensul [art. 35](#) alin. 3 din Convenție. Curtea constată de asemenea că aceasta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate și o declară deci admisibilă.

B. Asupra fondului

65. Guvernul menționează că, deși executarea unei decizii trebuie să fie considerată ca făcând parte integrantă din « proces » în sensul art. 6 (*Hornsby împotriva Greciei*, Hotărârea din 19 martie 1997, *Colecție de hotărâri și decizii* 1997-II, paragraful 41), există circumstanțe care justifică eșecul executării în natură a unei obligații impuse printr-o decizie judiciară definitivă, fără ca neexecutarea să constituie o încălcare a acestui articol. În opinia sa, procesul civil fiind reglementat de principiul disponibilității, statul nu este obligat să execute *ex officio* hotărârile judecătorești. Contrar obligațiilor pozitive ce reies din art. 8 din Convenție, singura obligație ce revine statului conform art. 6 este aceea de a crea și de a pune la dispoziția creditorului un sistem judiciar capabil să-l ajute la executarea creanței sale. Dacă creditorul apelează la forța publică pentru a obține

executarea creanței sale, autoritățile trebuie să aibă un comportament prompt, luând toate măsurile ce li se pot cere în mod rezonabil.

66. Guvernul subliniază că sentința din 2 octombrie 1997 a fost executată, în măsura în care reclamantul a fost reangajat într-un post la 4 februarie 1998 și 25 mai 1998 și și-a încasat salariile de la 1 iunie 1997 până la 4 februarie 1998. În 1999, postul reclamantului a fost transferat legal la Primărie fără ca el să conteste decizia de transfer. Concedierea reclamantului de către Primărie în 2000, în momentul în care procedura de concesiune a posturilor a fost inițiată, nu este atribuibilă D.S.V. De altfel, reclamantul nu putea, în urma fiecărei concedieri, să reinvestească sentința din 2 octombrie 1997 cu formulă executorie și să ceară reangajarea sa.

67. În subsidiar Guvernul remarcă faptul că autoritățile naționale au luat toate măsurile necesare pentru a asigura reangajarea reclamantului. Oricum, atunci când debitorul nu execută de bunăvoie o obligație care necesită propria sa intervenție, aceasta poate fi transformată, la cererea creditorului, în daune-interese.

68. În observațiile sale suplimentare din 21 martie și 11 august 2005, bazându-se pe cauza *Fociac împotriva României* (nr. 2577/02, paragraful 16, 3 februarie 2005), Guvernul constată că, la 28 decembrie 2004, D.S.V. a plătit reclamantului 290.746.007 lei cu titlu de salarii neîncasate și costuri și cheltuieli și că, la 22 aprilie 2005, l-a reangajat pe postul său.

69. Reclamantul contestă teza Guvernului. În opinia sa, sentința din 2 octombrie 1997 nu a fost niciodată executată, în măsura în care el a fost reangajat pe un post care implica răspunderi mai mici decât cele pe care le avea înainte de concedierea sa. El scoate în evidență somația dată de Minister D.S.V. la 10 iunie 1999 (a se vedea

paragraful 14 de mai sus) și faptul că decizia din 16 noiembrie 2001 de recunoaștere a valabilității reangajării sale a fost anulată prin decizia din 7 martie 2002. El subliniază de asemenea că decizia din 24 septembrie 2001 a ordonat din nou reangajarea sa și că decizia Parchetului din 27 noiembrie 2000 a ordonat continuarea anchetei penale împotriva membrilor D.S.V.

70. El remarcă de asemenea că transferul postului său la Primărie și procedura de concesiune au avut loc atunci când procedura de anulare a deciziei de concediere era în curs în fața autorităților naționale, ceea ce demonstrează reaua credință a instituțiilor publice în privința sa. De asemenea, el nu a beneficiat de asistența executorilor judecătorești pentru executarea deciziei din 24 septembrie 2001.

71. În observațiile sale suplimentare din 12 octombrie 2005 și 25 ianuarie 2006, reclamantul contestă reangajarea sa din 22 aprilie 2005. El evidențiază că a fost transferat ulterior pe un post care nu mai implica atribuții în materie de control al alimentelor și de asistență sanitar-veterinară și subliniază cifra mică a salariului său. De asemenea, el consideră că suma stabilită prin sentința din 8 aprilie 2004 nu a fost calculată corect.

72. Curtea amintește că executarea unei sentințe sau a unei decizii, indiferent de ce instanță ar fi pronunțată, trebuie considerată ca făcând parte integrantă din « proces » în sensul [art. 6](#) din Convenție (*Hornsby* citat anterior, paragraful 40 și *Imobiliara Saffi împotriva Italiei* [GC], nr.22774/93, paragraful 63, CEDO 1999-V). Cu toate acestea, dreptul de acces la o instanță nu poate obliga un stat să dispună executarea fiecărei sentințe cu caracter civil indiferent care ar fi ea și indiferent care ar fi circumstanțele (*Sanglier împotriva Franței*, nr. 50342/99, paragraful 39, 27 mai 2003). Curtea amintește că atunci când autoritățile sunt obligate să acționeze în executarea unei decizii judiciare și

omit să o facă, această inerție angajează răspunderea statului conform [art. 6](#) alin. 1 din Convenție (*Scollo împotriva Italiei*, Hotărârea din 28 septembrie 1995, seria A nr. 315-C, p. 55, paragraful 44).

73. De altfel, [art. 6](#) alin. 1 din Convenție nu face nicio distincție între deciziile care admit și cele care resping un recurs exercitat în fața instanțelor interne. Într-adevăr, indiferent de rezultat, este vorba întotdeauna de o hotărâre judecătorească ce trebuie să fie respectată și aplicată. Într-adevăr, acțiunile sau omisiunile administrației în urma unei hotărâri judiciare nu pot avea drept consecință nici să împiedice nici, cu atât mai puțin, să repună în discuție fondul acestei decizii (*Imobiliara Saffi* citată anterior, paragraful 74).

74. Curtea reiterează de asemenea principiile fundamentale ce reies din jurisprudența sa referitoare la interpretarea și aplicarea dreptului intern. Dacă în temeiul [art. 19](#) din Convenție Curtea are drept sarcină să asigure respectarea angajamentelor rezultate din Convenție pentru statele contractante, nu-i revine sarcina de a descoperi erorile de fapt sau de drept pretins comise de o instanță internă, decât dacă și în măsura în care ar fi putut aduce atingere drepturilor și libertăților apărute de Convenție. În plus, în primul rând autorităților naționale și îndeosebi curților și instanțelor, le revine sarcina de a interpreta și de a aplica dreptul intern. Rolul curții se limitează la a verifica compatibilitatea cu Convenția a efectelor unei asemenea interpretări (Prințul *Hans Adam II de Liechtenstein împotriva Germaniei*, [GC], nr. 42527/98, paragraful 50, CEDO 2001-VIII; *Streletz, Kessler și Krenz împotriva Germaniei* [GC], nr. 34044/96, 35532/97, 44801/98, paragraful 49, CEDO 2001-II).

75. Curtea observă că printr-o sentință definitivă din 2 octombrie 1997 D.S.V. a fost condamnată să reangajeze reclamantul pe postul pe care îl ocupa înainte de

concedierea sa, fără a prezenta atribuțiile postului și a-i plăti salariile până la reangajarea sa efectivă. În prezenta cauză, spre deosebire de cauza *Fociac* citată anterior (paragraful 14) în care debitorul era o societate privată, debitorul era o instituție publică ce făcea parte integrantă din administrația statului.

76. În privința executării sentinței din 2 octombrie 1997, în partea sa privind reangajarea reclamantului, Curtea notează că a fost angajat la 25 mai 1998 ca medic veterinar șef la C.S.V. Orșova, dar că această reangajare a făcut obiectul recursului ulterior din partea sa. Principala dispută dintre părți privea atribuțiile postului reclamantului înainte de concedierea sa și în special dacă ar trebui să fie reangajat într-un post care implica controlul alimentelor precum și asistența sanitar-veterinară.

77. În ciuda hotărârilor judecătorești ulterioare care au întărit convingerea reclamantului că sentința din 2 octombrie 1997 nu a fost executată în întregime (a se vedea paragrafele 22 și 39 de mai sus), administrația s-a opus întotdeauna executării acestei sentințe pe motiv că postul reclamantului nu mai exista în organigrama sa. Or, Curtea consideră că a accepta acest argument ar echivala cu a admite că, în cazul în speță, administrația ar fi putut să se sustragă de la executarea unei hotărâri judiciare invocând pur și simplu desființarea ulterioară a postului ocupat de interesat (*mutatis mutandis*, *Ioannidou-Mouzaka împotriva Greciei*, nr. 75898/01, paragraful 33, 29 septembrie 2005).

78. Este adevărat că reclamantul a cerut a doua oară inițierea unei executări silite pentru același titlu executoriu. Cu toate acestea, nu este mai puțin adevărat că instanțele naționale au primit favorabil cererea sa și că, prin urmare, nu pot exista resentimente în privința sa.

79. În speță, abia după ani de controversă între autoritățile administrative și instanțele naționale pe tema executării efective a sentinței din 2 octombrie 1997 decizia din 17 februarie 2006 a pus definitiv capăt disputei, clarificând situația reclamantului (a se vedea paragraful 58 de mai sus) atât în ceea ce privește reangajarea sa cât și plata salariilor. Ținând cont de faptul că autorităților naționale și îndeosebi curților și instanțelor le revine sarcina de a aprecia faptele dintr-o cauză, în speță, Curtea nu consideră necesar să se îndepărteze de concluziile deciziei din 17 februarie 2006. Cu toate acestea, Curtea constată că el a trebuit să aștepte peste opt ani pentru ca Curtea de apel să pună capăt dezbaterii dintre administrație și instanțe (*mutatis mutandis*, *Sabin Popescu împotriva României*, nr. 48102/99, paragraful 76, 2 martie 2004). În plus, așa cum a reținut Curtea de Apel în decizia sa din 17 februarie 2006, D.S.V., instituție publică, nu a făcut toate demersurile necesare pentru a stabili în cursul procedurilor interne că executase decizia în cauză.

80. Bazându-se pe principiul conform căruia Convenția are drept scop nu apărarea drepturilor teoretice și iluzorii ci a celor concrete și efective (*Artico împotriva Italiei*, Hotărârea din 13 mai 1980, seria A nr. 37, p. 16, paragraful 33), Curtea nu poate decât să constate că datorită atitudinii contradictorii a autorităților naționale reclamantul s-a aflat, în timpul unei perioade anormal de lungă, într-o situație de incertitudine juridică privind imposibilitatea de a fi reangajat pe postul său.

81. Dată fiind miza litigiului pentru reclamant, Curtea consideră că comportamentul autorităților naționale, în privința executării sentinței din 2 octombrie 1997, a adus atingere dreptului de acces al reclamantului la o instanță așa cum este garantat de [art. 6](#) alin. 1 din Convenție.

Prin urmare acest articol s-a încălcat în speță.

II. Asupra pretensei încălcări a art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție

82. Reclamantul se plânge de o atingere adusă dreptului său de proprietate din cauza nexecutării de către D.S.V. a sentinței din 2 octombrie 1997 care ordona reangajarea sa pe postul său și plata salariilor până la reangajarea sa efectivă. El invocă [art. 1](#) din Protocolul nr. 1 care prevede următoarele :

“Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi privat de proprietatea sa decât din cauza unei utilități publice și în condițiile prevăzute de lege și principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului pe care îl dețin statele de a pune în vigoare legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosirea bunurilor în conformitate cu interesul general sau pentru a asigura plata impozitelor sau altor contribuții sau amenzilor.”

A. Asupra admisibilității

83. Curtea constată că această plângere nu este în mod manifest neîntemeiată în sensul [art. 35](#) alin. 3 din Convenție. Curtea constată de asemenea că aceasta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate și o declară deci admisibilă.

B. Asupra fondului

84. Guvernul consideră că sentința din 2 octombrie 1997 a încetat să constituie un « bun » în sensul [art. 1](#) din Protocolul nr. 1 menționat anterior după reangajarea reclamantului la 25 mai 1998. De asemenea, reclamantul a primit plata salariilor datorate pentru perioada scursă între concedierea și reangajarea sa la 25 mai 1998. În opinia Guvernului, după ce relațiile de muncă dintre D.S.V. și reclamant ar fi încetat din cauza

transferului competențelor sanitar-veterinare la Primărie, reclamantul nu ar fi putut cere încă o dată executarea sentinței din 2 octombrie 1997 împotriva D.S.V. și în consecință respectiva sentință nu mai putea să conducă în favoarea sa la o « speranță legitimă » de plată a salariilor.

85. Reclamantul contestă teza Guvernului. El menționează că reangajarea sa nu a fost conformă cu sentința din 2 octombrie 1997 și că în urma hotărârii din 24 septembrie 2001, D.S.V. a fost din nou condamnată să-l reangajeze pe postul său.

86. Curtea constată că instanțele naționale au considerat că reclamantul fusese reangajat pe postul său la 25 mai 1998. El a încasat la 18 februarie 2000 salariile datorate pentru perioada începând de la 1 iunie 1997 până la reangajarea sa. Cifra acestor sume a fost stabilită de instanțele naționale în cadrul procedurilor contradictorii pe baza expertizelor care au luat în calcul rata inflației pentru perioada respectivă.

87. Deși situația juridică a reclamantului nu a fost clarificată decât la 17 februarie 2006, Curtea constată că sentința din 2 octombrie 1997 a fost executată integral în partea sa pecuniară și că reclamantul nu poate pretinde că a suferit un prejudiciu material datorat neexecutării sale.

88. În consecință, Curtea consideră că în speță nu s-a încălcat articolul 1 din Protocolul nr. 1.

III. Asupra altor pretinse încălcări

89. Reclamantul se plânde în fine de o atingere adusă dreptului său la muncă, din cauza refuzului D.S.V. de a executa sentința din 2 octombrie 1997. El se plânde de asemenea că a suferit o atingere adusă dreptului său la corespondență și afirmă că este

supus cu regularitate la persecuții din partea autorităților naționale. El citează în această privință articolele 2, 3, 4, 5, 8, 9, 14 și 17 din Convenție.

90. Curtea amintește că dreptul la muncă nu este garantat ca atare de Convenție. Reiese că această plângere este incompatibilă *ratione materiae* cu dispozițiile Convenției în sensul [art. 35](#) alin. 3 din Convenție și trebuie respinsă în aplicarea [art. 35](#) alin. 4.

91. În privința plângerilor reclamantului întemeiate pe articolele 2, 3, 4, 5, 8, 9, 14 și 17 din Convenție, Curtea constată că nu sunt susținute și că niciun element din dosar nu lasă să se creadă că în speță a avut loc o atingere adusă drepturilor garantate de respectivele articole. Reiese că aceste plângeri sunt în mod manifest neîntemeiate și urmează a fi respinse în aplicarea [art. 35](#) alin. 3 și 4 din Convenție.

II. Asupra aplicării [art. 41](#) din Convenție

92. În conformitate cu art. 41 din Convenție,

"În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă."

A. Prejudiciu

93. Reclamantul cere 10.000.000.000 lei cu titlu de prejudiciu material reprezentând salariile neîncasate și amenda precum și 300.000 euro cu titlu de prejudiciu moral. El cere reangajarea sa pe vechiul post și rezilierea contractului de concesiune încheiat cu P.C.

94. Guvernul amintește că reclamantul a fost reangajat pe postul său la 25 mai 1998 și că salariile datorate i-au fost plătite. În privința amenzii, el amintește că nu

constituie o creanță în favoarea reclamantului, ci un mijloc indirect pentru a asigura executarea în natură a obligațiilor care implică fapta debitorului. El observă de asemenea că reclamantul nu a indicat în ce consta prejudiciul său moral și consideră că un eventual prejudiciu rezultat din neexecutarea hotărârilor judiciare definitive poate fi suficient de compensat printr-o eventuală constatare a încălcării.

95. Curtea constată că în speță singura bază de reținut pentru acordarea unei reparații echitabile constă în faptul că reclamantul a trăit peste opt ani într-o situație de incertitudine în privința executării sentinței din 2 octombrie 1997, încălcându-se [art. 6](#) alin. 1 din Convenție.

96. În ceea ce privește prejudiciul material invocat, Curtea consideră că el a fost în întregime reparat prin executarea sentinței din 2 octombrie 1997. Așadar reclamantului nu trebuie să i se acorde vreo despăgubire cu acest titlu.

97. Cu toate acestea, Curtea consideră că reclamantul a suferit un prejudiciu moral, mai ales datorită frustrării provocate de incertitudinea în care a trăit în privința executării sentinței din 2 octombrie 1997 și că acest prejudiciu nu este suficient compensat de o constatare a încălcării.

98. În aceste împrejurări, pe baza ansamblului de elemente aflate în posesia sa și statuând în echitate, așa cum o cere art. 41 din Convenție, Curtea acordă reclamantului suma de 4.000 euro pentru prejudiciul moral.

B. Costuri și cheltuieli

99. Reclamantul nu cere rambursarea costurilor și cheltuielilor.

100. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea costurilor și cheltuielilor decât în măsura în care a cerut-o. În consecință, în cazul în speță, Curtea decide să nu-i aloce reclamantului nici o sumă cu acest titlu.

C. Majorări de întârziere

101. Curtea hotărăște să aplice majorările de întârziere echivalente cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte marginale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

CURTEA,

ÎN UNANIMITATE:

1. declară cererea admisibilă în privința capetelor de cerere întemeiate pe articolele 6 alin. 1 din Convenție privind dreptul de acces la o instanță și 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție și inadmisibilă pentru restul;

2. hotărăște că a fost încălcat art. 6 alin. 1 din Convenție;

3. hotărăște că nu s-a încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție;

3. hotărăște:

a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu [art. 44](#) alin. 2 din Convenție, 4.000 euro (patru mii euro) pentru prejudiciul moral, plus orice sumă datorată cu titlu de impozit, sumă ce va fi convertită în lei noi românești la rata de schimb din ziua plății;

b) că, începând de la data expirării termenului amintit și până la momentul efectuării plății, suma va fi majorată cu o dobândă simplă, a cărei rată este egală cu

rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte procentuale;

5. respinge cererea de acordare a unei satisfacții echitabile pentru rest.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la data de 26 aprilie 2007, în aplicarea [art. 77](#) alin. 2 și 3 din Regulament.

Bostjan M. Zupančič,

președinte

Santiago Quesada,

grefier